
Akbaba
Diyorlar kül olmaz ateş yanmadan,
Denizler durulmaz dalgalanmadan!
A.M

GRAFİKA

Vita ile bütün yemekleriniz
çok daha ucuz..

.....ve çok daha lezizdir!

Et yemeklerinizin daha enfes, makarnanızın daha iştah açıcı, ve pilâvınızın daha güzel olmasını istermisiniz? O halde, yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanınız.

İmalinde kullanılan fevkalâde sâf ve birinci nevi iptidaî maddeler sayesinde VİTA ile hazırlanan yemekler besleyici, hazmı kolay ve lezzet bakımından enfes olur

VİTA, aynı zamanda ucuz, hem de çok ucuzdur. Siz de, bugün VİTA'yı deneyiniz, Türkiyede yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanan birçok ev kadını gibi neticeden fevkalâde memnun kalacaksınız

ViTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

V.26

Vita

ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

Ankara Sigorta

Ölüme, Yangına, Kazaya Karşı

Ankara Sigorta

Rahat, Emin, Korkusuz Bir Hayat!

Akbaba

Güzel Servetler !

BİZİM gibi fukarası çok memleketlerde servet çirkindir. Patlak pabuçlu bir kalabalığı yara yara geçen otomobile, kim alkış istiyebilir?

İnsan iki şeyini cemiyete affettirmelidir: Kadınsa güzelliğini, erkekse zenginliğini!

Atina sokaklarında gezerken, sık sık, vatandaş ismi taşıyan bir hastahane, bir mektep, bir stadyom, hattâ bir cadde önünde hayretle durakalırsınız: Bunlar, Yunan zenginlerinin doğdukları toprağa armağanlarıdır.

Ölümlü dünyada ölümsüzlüğün bahtiyarlığını tadan bu adamlardan, aramızda kaç kişi var acaba? Hiç düşündünüz mü?

Çekilen bütün sıkıntıları, tek sebebe bağlıyabiliriz: Fedakârlık duygularının azalmasına!..

Karışık yağ, çürük lâstik, ilâç karaborsası, mesken buhranı, esrar kaçakçılığı, hepsi, hepsi, hepsi bu yüzden.

Mahalle bakkalı ile Galata bangeri tek dille konuşuyorlar:

— Benden sonra tufan!..

Bakara masasında on bin liraya kâğıt açanlara, sakın, on lira için el açmayınız: Avucunuza, pahalı sigaralarının beyaz külünü silkiverirler!

Ben, güzel servetin iki örneğini gördüm. Biri, geçenlerde ölen mühendis Nuri Dağdelen'e ait bir hâtıradır:

Varlık vergisi konulduğu zaman, hazırlanan liste üzerinde, piyasayı tanıyan vicdanlı bir insan olarak onun da fikrini sormuşlar. Nuri Dağdelen bakmış: Falana yüz bin lira, filâna iki yüz bin lira... Kendisine, bunların onda biri kadar!..

Cebinden kalemi çıkarıp ilk tashihi yapmış... Nasıl mı?..

Firmasına takdir edilen vergiyi on misline çıkartarak!..

Bu, göz yaşartıcı bir ahlâk kahramanlığıdır.

İkincisi, büyük iş adamımız Vehbi Koç'a ait:

Ankarada okuyan gençlere armağan ettiği öğrenci yurdu, yapıldığı tarihte bile milyonluk bir fedakârlıktı.

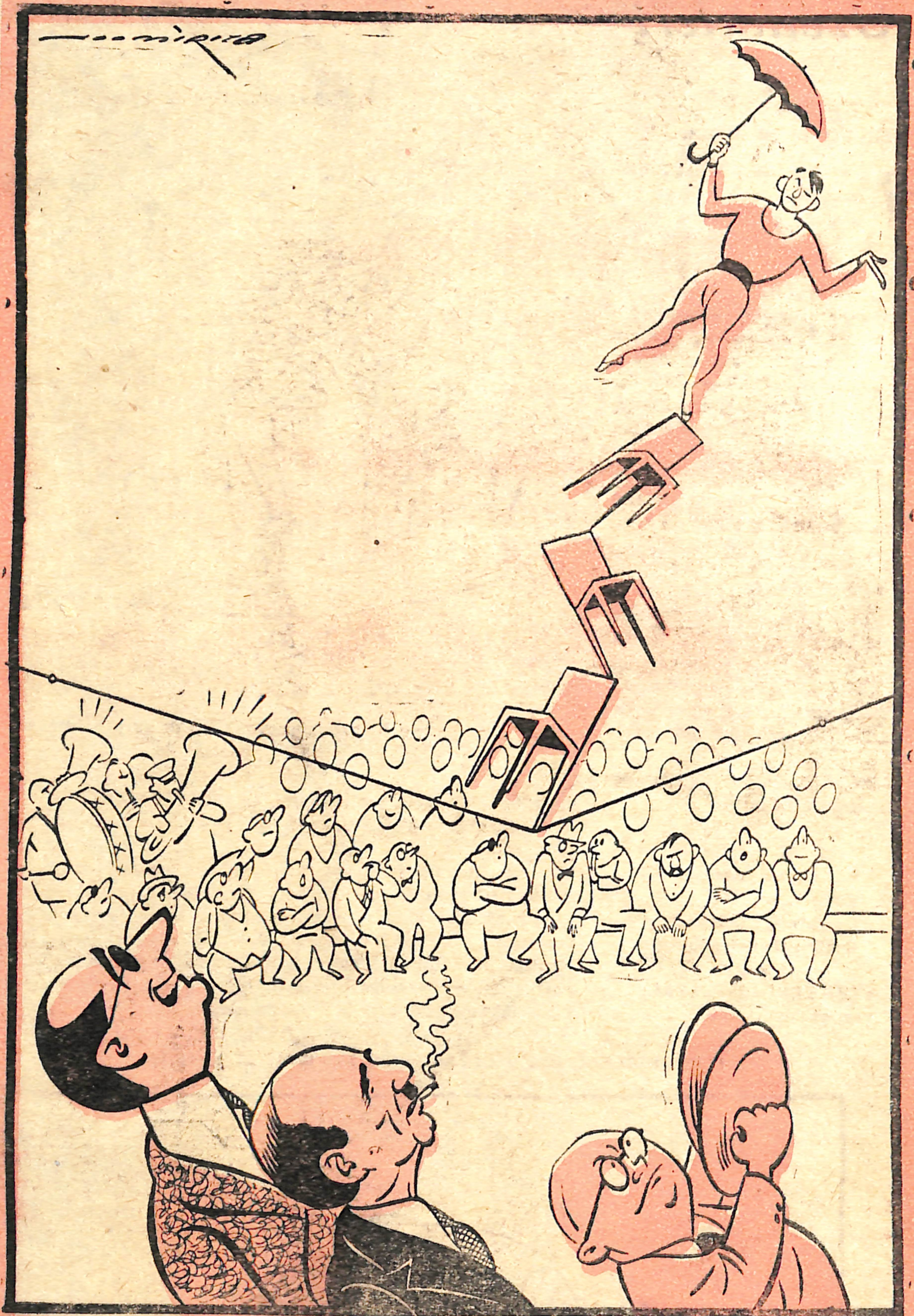
Şimdi, Taksim bahçesi karşısında yükselttiği «Divan Otelini» de bir iş eseri olmaktan çok, bir hizmet eseri olarak sevinçle seyrediyoruz.

Bu, iki misal ile kalmamalıdır. Adım başında çeşmeler, sebiller, aşhaneler yapan «sahibülhayrât vel hasenât» cedlerin torunları, neredesiniz?..

Taksim meydanındaki operamızın, Maçka sırtlarındaki Konservatuarımızın pencereleri, açlıktan çukura batmış simsiyah gözleriyle sizleri bekliyor, yeni Dağdelenleri, yeni Koç'ları!..

Sayın zenginlerimiz, güzel servetlerinizi çirkinleşmekten kurtarınız!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Yanlış meslek seçmiş herif... Politikacı olmalıydı!..

Yeni Vekillerin Özellikleri

★

PROFESÖR VEKİLLER:

YENİ kabinede bir kaç Profesör var. Bundan ötürü çok sevinçliyiz. İşler bilim ışığında görülecek demektir.

Yahya Kemal şöyle derdi:

«— Halk, eşyaya ve insanlara kullanışlarına, ve faydalarına göre isim verir. Meselâ, hiç kendi işine yaramıyan koca profesöre, heceleri ufalta ufalta prefösür der de, çok faydalandığı otobüse de, ağzını doldura doldura, otobos der.»

Biz kabinedeki profesörlerimizin prefösür değil, sahiden profosur olmalarını bekleriz.

★

BEKÂR VEKİL :

Kabineyi kuran Bakanlardan yalnız biri bekâr, Sağlık Bakanı Dr. Nafiz Körez. Bu haberden hanımların ümidi kırılmamalıdır. Çünkü bizde bir söz vardır: «Bekârlara ya sabır, evlilere bir daha».

Bir de halk türküsü vardır, onu da unutmasınlar:

Asker oldum piyade,
Ben yandım aman...
Evlilerin sevdası,
On parmağı kınalım,
Bekârlardan ziyade!

VEKİLLERİN İSİMLERİ :

Yazı yazmak için kalemimi elime aldım. Bir türlü, yeni Bakanların adı aklıma gelmiyordu. Etrafımdakilere sordum. Onlar da bilmiyor. Hocanın, yeni aldığı karısı için «Geçinmeğe gönlüm yok ki, adı aklımda kalsın» demesine benzemez bu iş. Bizim pekâlâ geçinmeğe niyetimiz var. Bari onlar gayret etseler de hizmetlerine bakıp isimlerini ezberlesek!

— Ne yapayim gayri, ille de en pahalısından al, diye tutturdu!..

(Nehar Tüblek)

OKKALI VEKİL:

Bakanlarımızın içinde ağır siklet olanı, Devlet Bakanı Şemi Ergin... Maşaallah 105 kilo çekiyormuş. Üstelik bir rekoru daha var, beş defa baba olmuş.

Bakan böyle olmalı işte. O daha Bakanlığa gelmeden ensesi, gerdanı, göbeği yerinde... Hiç bir muhalif ona:

— Bakanlıkta göbek yaptı! diyemiyecek.

DİLLİ VEKİL:

Birisi, gazetede Devlet Bakanı Fahri Ulaş için yazılanları şöyle okuyordu:

«— Biraz fransızca bilir, biraz ingilizce bilir.»

Fahri Ulaş'ı tanıyanlardan biri ilâve etti:

— Yazmağı unutmuşlar, birazcık da Türkçe bilir.

İnanmadık ama, yine de güldük!.

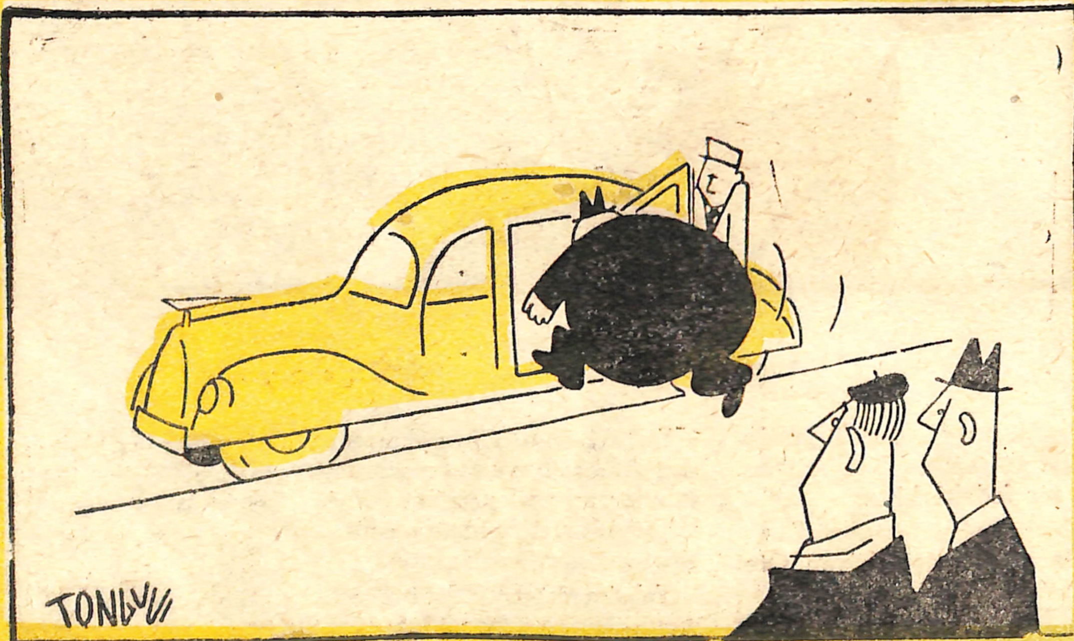
BÜYÜK VEKİL :

Yeni kabine üyelerinin en ihtiyarı - çok affedersiniz, en büyüğü diyecektim - Profesör Fuat Köprülü, altmış beş yaşında.

Demek ki, daha rahat rahat beş senesi var. Malûm ya «Yaş yetmiş, iş bitmiş!» derler.

★

MUHTEKİRLERE ÖLÜM CEZASI VERİLECEK.. (Gazeteler)

— Biraz da biz ölsek!..

(Tonguç Yaşar)

TEBRİK

«Harput'ta bir Amerikalı» komedisinin oynanışı dolayısiyle yapılan törende, eserin yazarı Cevat Fehmi Başkut, başkadın rolündeki Nezahat Tanyeri'yi tebrik ediyordu:

— Cidden fevkalâdesiniz..

— Aman efendim, o rol bir genç kadın rolüydü...

— Bununla beraber siz de güzel başardınız efendim!

KADINCA

Vitamin Yerine !..

VÜCUDUNUZUN şurasında, burasında bir takım rahatsızlıklar duymaya başladınız da, hekim, kabahatı «vitaminsizlik» e yükledi ise, sakın eczâne- eczâne dolaşmayınız. «A ,B, C, D», ne bileyim ne, vitamini kitaplarına dalmayınız. paradan olmayınız.

Bunun, parasız ve tadına doyulmaz bir ilâcı var, müjde!..

Lise son sınıf, üniversite imtihanlarına girecekseniz, (İlkokulu katmıyorum. İlâcın tesiri on sekizinden sonra başlıyor. Kaçına kadar, Allah bilir. Yetmiş, seksen, ümit edebildiğiniz kadar ediniz.)

Evet, ne diyordum? İmtihan verecek, iş bulmak için müsabakaya girecekseniz, sakın kafa patlatmayınız. Kitap defter arasında sabahlamayınız. Ne münasebet a efendim. Hepsini bir yana atınız. Hepsinden kestirme bir yol var.

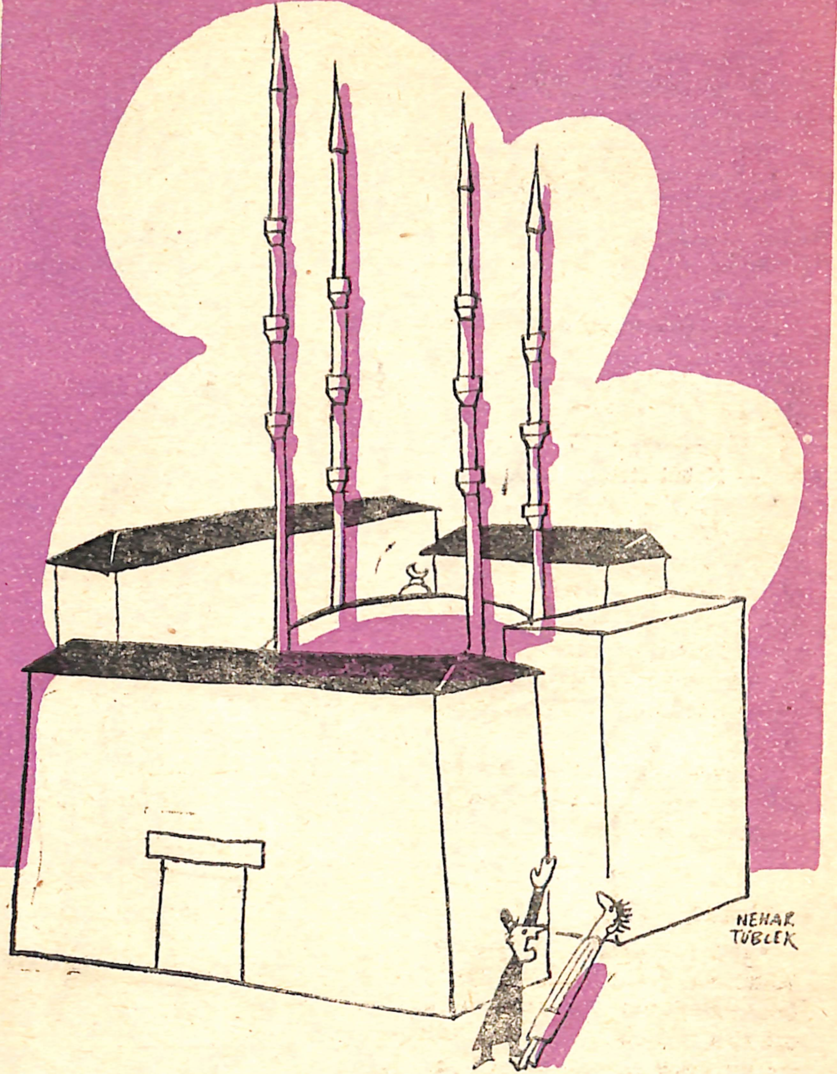
Hemen bir sevgili bulup âşık olunuz. Ya... Basbayağı âşık işte... Vitamin yerine buse... Fizik, kimya yerine sevgilinin hayali... Ne ağrı kalacak, ne sızı. İmtihana giriniz, su gibi bilecek, bülbül gibi söyliyeceksiniz.

Çünkü... «Aşk, vitamin yerine geçiyormuş. Aşksızlık, kanser kadar tehlikeli imiş. Ruh hastalıklarının 100'de 90'ı ve imtihan muvaffakiyetsizliklerinin çoğu aşk yokluğundanmış.» Hollanda'da yapılan son tıp incelemeleri bunu göstermiş.

«Ya aşk uğruna işlenen bunca

NEYYİRE

SÜLEYMANİYE CAMİİNİN ETRAFINA BİYOLOJİ ENSTİTÜSÜ, ÜNİVERSİTEDEN SONRA HASTAHANE YAPILIYOR.. (Gazeteler)

— İşte medar-ı iftiharımız Süleymaniye Camii!..

(Nehar Tüblek)

ORMAN TAHRİBATINA MEYDAN VERİLMİYECEK.. (Gazeteler)

— Hodri meydan!..

(Tonguç Yaşar)

Fil Hamdi

HUKUK mezunu imiş, avukat olmuş. Nereden esmişse, mecmua çıkarmak aklına gelmiş. Müstehcen yayından iki defa mahkûm olunca, barodan çıkarmışlar. Zengin tüccarlara gider, türlü yollarla onları yüz lira, iki yüz lira dolandırırmış.

Fil Hamdi'nin maceralarını gazetelerde okuduk.

Umumî efkâr önüne çıkmaktan utanarak, şapkası yüzüne örtülü, başı yerde resimlerini gazetelerde gördük.

Fil Hamdi gazetecilere:

— Benim iki hayatım var, demiş, beş çocuk babasıyım. Çocuklarım, karım beni komisyoncu bilirler.

Fil Hamdi... Ama bu Fil, yüz lira, iki yüz lira yiyor. İnsanlara rütbe, sıfat verirken ya çok cömert, ya çok cimri davranıyoruz. Beş senede on milyon lira vuranlar var. Yüz lira dolandırana Fil dersek, böylelerine ne demeli? Fil Hamdi, böylelerinin yanında kuzu kalır. Ona Fil Hamdi değil, Kuzu Hamdi demeli...

□

İstikbal

Tavşan kardeş, geleceğinden adamakıllı endişeli görünüyordu. Bunun üzerine ormanın en yaşlı tavşanına başvurdu. Bu beriki, istikbali keşfetmekle meşhurdur. Hemen kâğıtlarını açtı, bıyıklarını oynattı ve geleceği kokladı. Ondan sonra dişlek ağzı geniş bir gülümsemeyle yayıldı:

— Hiç üzülme! dedi. İstikbalin gayet parlak... Ü; vakte kadar İstanbul'a sevkedilecek ve vizon olacaksın!

Millî'lerle Röportaj

Millî Amca:

«Gök delen» binalardan birinin altındaki mağazayı gösterdiler:

— İşte burada!..

Kapıyı açmak için parmağımın ucu ile dokunmak kâfi geldi. Tatlı, sıcak bir hava içinde karşıma ilk çıkan zate sordum:

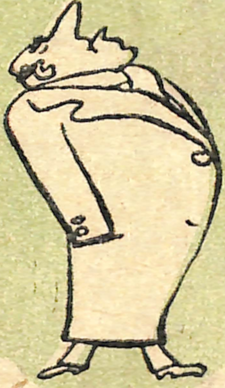
— Millî kayınbirader zatıâliniz misiniz?

Adam, babahindi öfkesiyle kabardı:

— Efendi, kendinize geliniz!.. Bana hakaret etmeğe ne hakkınız var? Çok şükür henüz ispat hakkı da yokken!.. Sizi mahkemeye verir, sürüm sürüm süründürürüm!..

— Affedersiniz, diye kekeledim, maksadım hakaret değildi. Sizi, maşallah ense, kulak yerinde, göbek, gerdan katmerli gördüm de, olsa olsa «Millî kayınbirader» dir diye düşündüm.

— Kabul etmem. Her gördüğün ensesi kalını, göbeği şişkini millî kayınbirader zan netme!..

— Başüstüne. Bir noktayı aydınlatmanızı rica ederim: Mademki millî kayınbirader değilsiniz, nasıl oldu da bu kadar... böyle... hani... otomobil, apartıman, falan filân...

— Millî kayınbirader değilim ama, millî amcayım!..

— Yaa... Tanıştığımıza çok memnun oldum. Demek millî amca zatıâlinizsiniz... Âlâ, râna, müstesna... Pekiy, ne iş yaparsınız?

— Telefon muamelesi...

— Yani telefon mu satarsınız?

— Hayır, hayır... Telefonla alır telefonla satarım... İşte şu gördüğün, apartıman yok mu?

— Var..

— Bana üç telefon konuşmasına mal oldu!..

Küçük dilimi yuttum. Büyük dilim de tutulduğu için artık konuşamadım!..

Millî Dayı:

Ayni sırada başka bir demokratik gökdelen apartımana girdim. Büyük mağaza tavanlara kadar otomobil, kamyon lâstikleriyle dolu idi.

Patronu özel bürosunda buldum. Ben girerken o da bir hap yutmakla meşguldü.

— Geçmiş olsun beyefendi, dedim.

— Teşekkür ederim, dedi, üzerinize âfiyet geçenki grup toplantısından sonra bir hazımsizlik başladı. Ne yesem, desturun çıkarıyorum. Aşağıdaki çürük lâstikleri gördünüz mü?

— Gördüm.

— İşte onları hep ben çıkardım.

— Maşaallah... Herhalde millî dayı zatıâliniz olacaksınız?

— Belli değil mi?

— Belli beyefendi. Bir şey öğrenmek istiyorum. Hayatta nasıl başarı kazandığınızı sorabilir miyim?

— Hiç sorma... Bu günlerde iş yok!

— Yaaa, vah vah, demek ben adam olmaktan ümidimi kesemiyim?

— Yook, çıkmayan candan ümit kesilmez. Şimdiden ondokuzlara yanaşın. Onların istikbali parlak görünüyor. Bilinmez, belki de istikbalde sen de millî bir şey oluverirsin!

Millî Damat:

Millî damadı salonda bir hayli bekledim. Saat öğleden sonra dörttü.. Gözlerini uğuştura uğuştura geldi. Üzerinde pek şık bir rop dö şambr vardı.

— Sizi beklettim, affedersiniz, vazifeden geliyorum da... dedi.

— Vazife mi? diye sordum, ne vazifesi?.

— Millî damat olduğumu bilmiyor musunuz? Sizinle konuşmak için beş dakikacık izin aldım. Buyurun, dinliyorum...

— Millî damat olmak için ne gibi vasıflar lâzım?

Yukarıdan aşağıya beni süzdü:

— Avucunu yala, dedi, sende iş yok!

— Peki, başka bir şey sorayım? Tek parti zamanı ile demokratik devir arasında ne fark var?

— Anlatayım: Tek parti zamanında her şey tek idi. Tek parti, tek şef, tek el. Ve bir tek millî birader. Halbuki şimdi her şey çoğaldı. Bir tek millî birader yerine, bir sürü millî kayınbirader, millî gelin, millî kaynana, millî dayı, millî amca, millî baba... Bilhassa millî babalar çoğaldı. Anladınız mı farkı?

— Anladım.

Telâşla saatine baktı:

— Oooo, müsaadenizle dedi, geç kalmışım. Hemen vazifeme gidiyorum.

Millî Gelin:

Güvercin topuklu, alev dudaklı, kömür gözlü, sırma saçlı, samur kaşlı, ince belli, dudu dilli, inci dişli, baygın bakışlı - ye onu be!.. - çıtıpıtı bir fındık kurdu...

— Millî gelinle müşerref oluyorum zannederim.

— Evet...

Buzlu şerbet içer gibi heceleri ağzında tuta ısıta bir «evet» deyişi var, yat, öl...

— Eşinizin serveti hakkında...

Lâfımı ağzımda bıraktı:

— Sermaye benimdir, dedi, asıl sermaye bende. Kocam işletmesini bildi. Alnının teri ile kazandı!

— Oh, oh!..

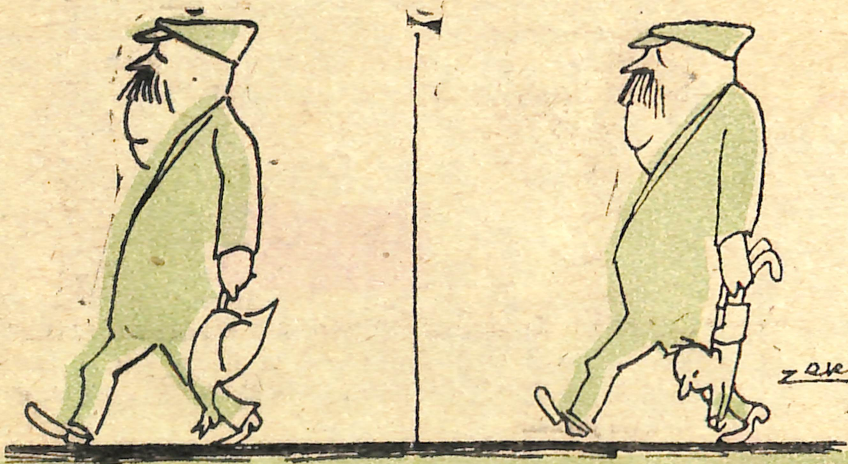
— Millî gelin olmak için ne gibi meziyetler gerek?

— Kul yapısı değil beyefendi, Allah vergisi... Altı sene evvel kocamın altı kuruşu yokken bugün hamdolsun...

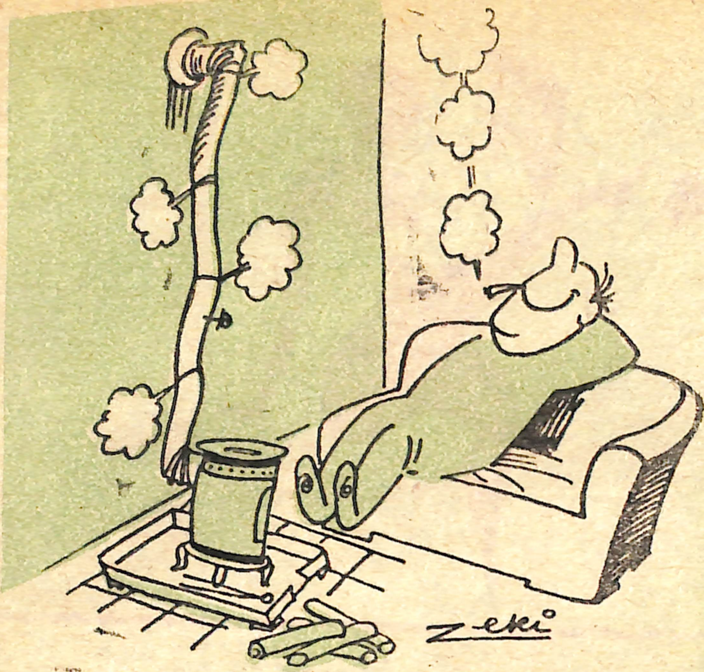
Millî Kurban!

Kendi kendime düşündüm. Millî damat olamam, millî baba olamam, millî gelin olamam. Ben ne olurum? Elbet bir şey olmalı bu dünyada!..

Yolda böyle düşünürken, bir de baktım, üstüme doğru bir millî tehlike geliyor: Dört tekerlekli,, millî serveti içen, millî bütçeyi çiğniyen bir Cadillac... Ezilmemek için kendimi zor kenara attım: Az daha millî kurban olacaktım!

ALIŞKANLIK!.. (Zeki)

YAZISIZ!.. (Zeki)

Dayak Yiyen Avukat

DAYAK, bu bizim tarih boyu geleneğimiz, göreneğimiz. Eskiden hocalara çocuklar:

— Eti senin, kemiği benim, diye teslim edilmez miymiş? Hocanın vurduğu yerde gül bitermiş.

Suçlulara doktor raporuna göre sopa atılırmış. Bir yandan meydan dayağı atılırken, kötek yiyenin bağırması duyulmasın diye bir yandan da bando mızıka çalarmış.

Şimdi bu tarihî geleneğimiz, rivayetlere göre, yalnız karakollarda kalmış.

Polise sorarsanız, biz kimseyi döğmüyoruz, diyor. Şikâyetçilere sorarsanız dayak attılar, işte Adlî Tıbbın raporu diyor.

Evet, rapor var ama, dayağı kimin attığı belli değil ki... Hani şahit? Hani ispat?

Demek bu adamlar, kendi kendilerini döğmüşler!

Polisten dayak yedim diye polise en son iftirada bulunan da bir avukat...

Fıkrayı bilir misiniz? Padişah bir gün merasimle yapılan meydan dayaklarından birinde bulunmak istemiş. İster ya, padişah bu.. O zaman askerî müesseselerden birine gitmiş. Teftiş ederken, dayak attıracağı genci kendisi seçmiş. Tersliğe bakın ki, bu delikanlı da pek edepli, kendi halinde imiş.

Mızıkay-ı hümayün meydana gelmiş. Falaka ortaya kurulmuş. Seyirciler dizilmiş. Delikanlı sopaları yerken, can acısı ile olur olmaz lâf eder diye:

—Sakın gık deme! Eğer canın yanınca bağırırsan, vallâhi canını cehenneme gönderirler, diye gözünü korkutmuşlar.

Delikanlıyı yıkmışlar. Mızıka çalmağa başlamış. Sopa, hem iri, hem de zorlu geldiğinden böyle işlere alışık olmayan delikanlı, can acısından kıvranmağa başlamış. Bağırsa padişaha karşı gelmiş olacak. Bağırmasa, dayanılır şey değil... O zorla aklına gelmiş. Can acısıyle avazı çıktığı kadar:

— Padişahım çok yaşaaaaa!.. diye haykırmağa başlamış.

Tarihi, hikâye diye dinlememeli, ders almalı. Dayak yediğini iddia eden avukata Baroya şikâyet etmek düşmez. Canı yandıkça:
— Demokrasi çok yaşaaa!.. Diye âvazı çıktığı kadar bağırmalıdır. Biz onun ne demek istediğini elbet anlarız.

İTİRAF

İki genç kız, Yeni Melek sinemasının salonunda, antraktte konuşuyorlardı.

— Seninkilerden ne haber Rezan?

— İkisinden de ayrıldım!..

— Aaaa.. neden?..

— Sorma, nişanlanamıyacağız, olmuyor işte..

— Peki, sebep?

— Senden ne saklayım, Erol işime gelmiyor, onun ne mal olduğunu biliyorum...

— Peki, Ayhan...

— Onun da ben işine gelmiyorum. O da benim ne mal olduğumu biliyor!..

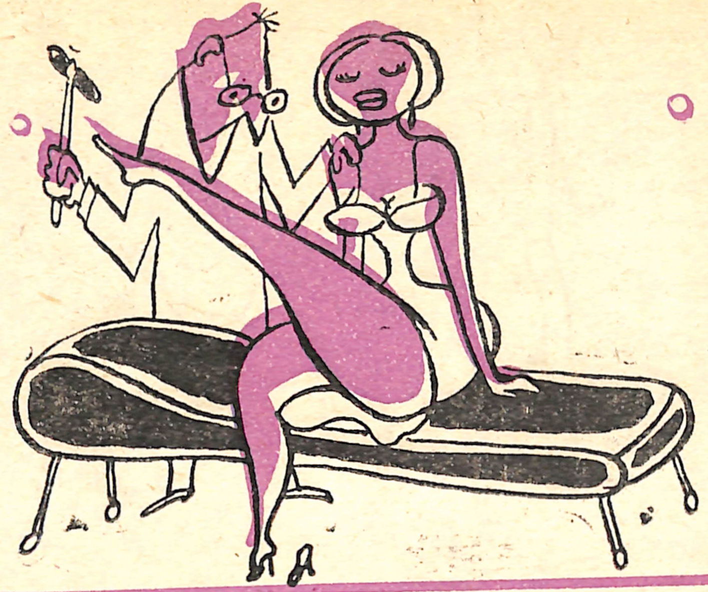

BİZ GAZETECİLER!...

(Nehar Tüblek)

Sinir Doktoru

GENÇ sinir hekimi, çeşitli yollara başvurup, şehrin göbeğinde muayenehane açtı. Nedense müşteri, affedersiniz, yani hasta gelmiyordu. Ne Avrupada ihtisasını yapmış olması, ne çalışkanlığı, ne de bilgisi para kazanabilmesine yaramıyordu.

Geçim derdi bütün ağırlığı ile üstüne binmişti. Düşüne taşına, yine hekimlik bilgisinin yardımı ile bir yol buldu. Kapısına: «Pazar günleri hasta kabul olunur» yazılı bir tabelâ astı. Ayni ilânı gazetelere de verdi.

Pazar günleri, insanlar işsiz güç süz, evlerinde oturduklarına göre, elbette sinirleri o gün başka günlerden fazla bozulurdu. Bu koca şehirde sinir bozulmamasına imkân var mı? Pazar günleri, doktorların çoğu hastaya bakmazlardı.

Genç sinir hekiminin düşündükleri oldu. İlânın gazetelerde çıktığının ilk pazarı, kapının zili çalındı. Bir adam bağıra çağıra muayene odasına girdi.

— Doktor bey, sinirlerim bozuldu. Aman yatıştırıcı bir ilâç verin, dedi.

Eli ayağı titriyordu. Doktor:

— Ne oldu? Neyiniz var? Anlatın, dedi.

Sinirli adam anlatmağa başladı:

— Artık burama geldi. Yeter oldu artık! Bir pazar günü olsun insan evinde rahat nefes alamıyor. Nedir bu benim çektiğim?

— Kimden şikâyet ediyorsunuz?

— Kimden olacak... Karımdan elbette.

Artık bu hayata dayanamazmış. Rütubetli bodrumlarda oturmaktan kemikleri çürümüşmüş. O da insanmış... Gezip tozmak istermiş. İnsanın şu dünyada iki günlük ömrü varmış. Onu da ahla vahla geçirdikten sonra... Koskoca herifmişim ben de, karımı bir pazar günü bile koluma takıp sinemaya, tiyatroya götürmüyormuşum... Doktor bey, rica ederim, kasap et, keçi can derdinde. Ben çoluğun çocuğun karnını nasıl edip de doyuracağım, nasıl edip de Alinin külâhını Veliye, Velininkini Aliye geçireceğim diye düşünüyorum, karının zoru da tiyatro, sinema... Sen ol da sinirlenme bakalım...

Hasta, boşanmış zenberek gibi anlattıkça, doktorun gözleri kaydı. Artık onu dinlemiyor, kendi aile hayatını düşünüyordu. Az önce, o da kendi karısı ile, tıpkı bu hastanınkine benzer bir kavga yapmıştı. Karısı, bu güzel havada gezelim, diye tutturmuştu.

Bu sırada başka bir hasta içeri girdi.

— Elim ayağım zangır zangır titriyor doktor bey, dedi, çarpıntım da var. Aman bana bir ruh mu verirsiniz, ne yaparsanız yapın... Ay, şimdi bayılacağım. Allah bizi kira köşelerinde sürünmekten kurtarmadı. Şu ev sahipleri yok mu? Ah, ah!.. Pazar, Allahın pazarı... Bir pazar günü bile insana evinde rahat yok. Zırrr kapı... Ne o? Kira... Hem de, ucuza oturuyormuşuz da, bizde hiç insaf, din iman yokmuş da, herkesin hakkını yiyormuşuz da... Daha neler de neler... Herifin kafasına sürahiyi geçirince, kendimi doğru buraya attım.

Doktor:

— Buyurun oturun da, reçeteni yazayım, dedi.

Ama aklı hep kendi ev sahibindeydi. İki gün önce o da doktora, kirayı arttırma teklifi yapmış, aksi halde mahkemeye başvuracağını söylemişti. Sinirden doktorun elleri titriyordu.

Reçeteyi yazarken üçüncü hasta içeri girdi. Bu zavallı da kuş gibi durmadan hıçkırıyor, çırpınıp duruyordu.

— Bittim... bittim!.. Artık yaşanmaz...

— Neyiniz var?

— Yooo... Bıçak kemiğe dayandı. Gayri elverir, ne olacaksa olsun... Aman doktor bey, bir iğne yapın!.. Kalbim çok fena... Bu şoförler yok mu, bu şoförler?..

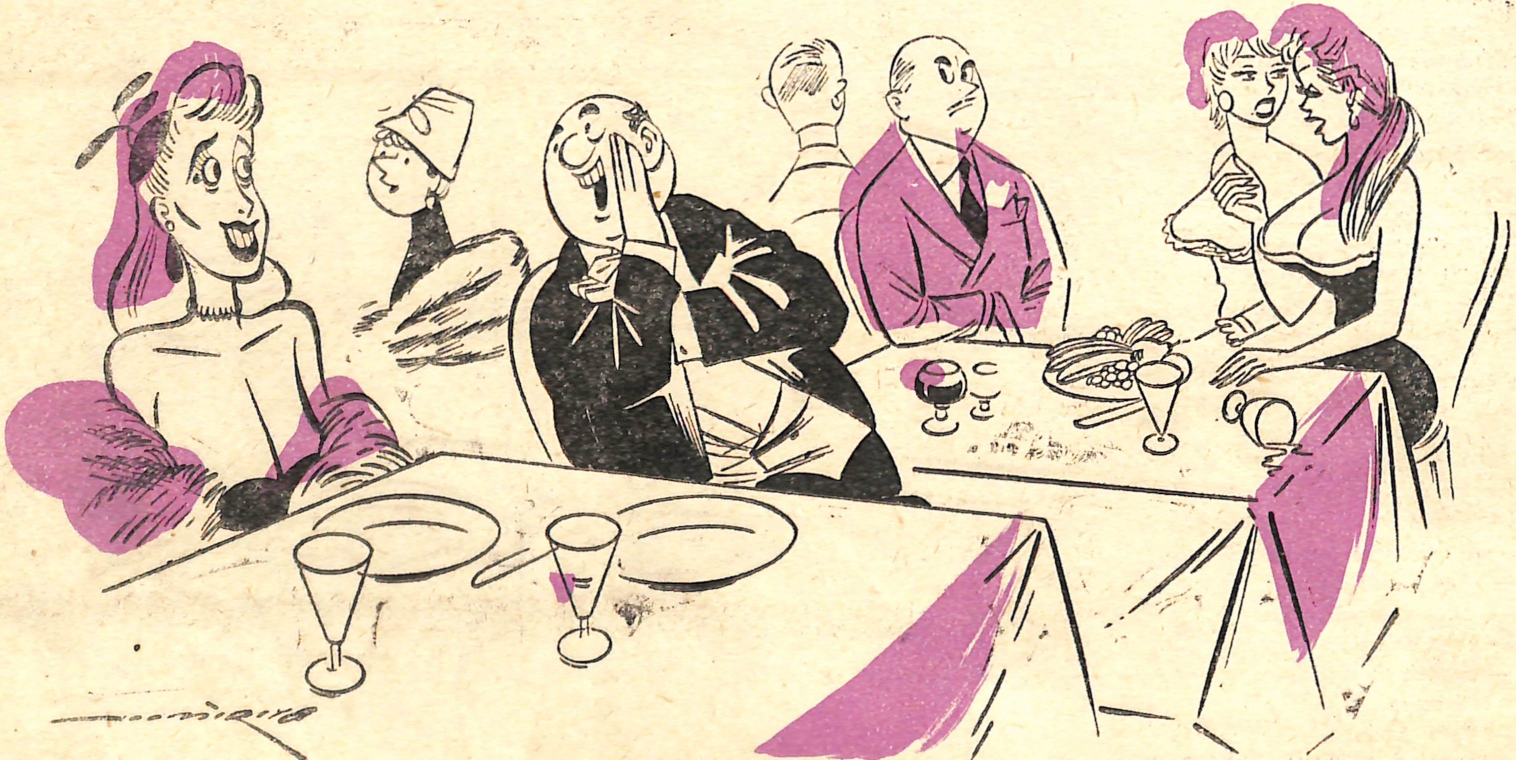
Hasta, şoförden dert yanarken, doktorun aklı da dünkü olaya gitmişti. Dün gece bir şoförle gırtlak gırtlağa gelmişti. Eğer iki lüminal birden almasa, dün gece uyuyamıyacaktı. Sanki o şoför yine karşısındaymış gibi, doktorun sinirleri gerildi. Ne diye sanki herifin burnunun üstü budur diye bir yumruk indirmemişti.

Orta yaşlı bir kadın muayene odasından girer girmez orta yere yığıldı kaldı. Doktor, kadını zor ayılttı.

Kadın, gözünü açar açmaz:

— Nedir çektiğim benim? diye ağlamağa başladı.

Kadının anlattıklarına göre, o zavallı da hayırsız oğlundan şikâyetçiydi.

— Karıcığım, sen Lollobrigida'nın son filmini gördün mü?..

— Elim ayağım boşandı doktor bey...

Doktor, kadına sinir yatıştırıcı bir iğne yaparken, şimdi aklı kendi kardeşine gitmişti. Koskoca herif, hâlâ bir baltaya sap olmamıştı. Üstelik gelip gidip para diye asılıyordu. Tıpkı bu kadının oğlu gibi o da artist olacağım diye tutturmuştu.

Kardeşinin suratına bir şamar indirir gibi yapınca enjektör yere düştü, paramparça oldu.

Hastalar arka arkaya geliyordu. Bekleme salonu tıklım tıklım dolmuş, kimi bağırıyor, haykırıyor, kimi dövünüyor, kimi kendini yerden yere çarpıyordu.

Genç bir adam:

— Beni kurtarın, yoksa elimden cinayet çıkacak, diye saçını başını yoluyor, kafasını duvarlara vuruyordu.

— Karım, doktor karım... Evet. Meğer ben koynumda yılan besliyormuşum.

Karısı mı? Doktorun rengi uçtu. Acaba?.. Dünya bu... Kendi karısı da «benimle ilgilenmiyorsun» diye kaç defa dert yanmış, sabah erkenden bir arkadaşıma gidiyorum, diye evden fırlamıştı!

Kendini yerden yere fırlatan bir hastanın ağzından lâf almak zor olmuştu. Zavallıyı alacaklısı icraya vermişti. Yarın eşyalarını haczedeceklerdi.

Doktor bunları dinlerken, saçları diken diken oldu. Ayni felâket kendi başına da gelebilirdi.

— Düşünün doktor, diyordu hasta, evime, yatak odama yabancılar, polisler, icra memurları girecek... Eşyalarımı...

Bu muayenehaneyi açmak için doktor bir kaç yerden senetle borç para almıştı. Faizlerini ödediği halde, yine de alacaklılar sıkıştırıyorlardı. Doktor hiddetten burnunun ucuna kadar kızardı.

— Sizin neyiniz var?

— Belli değil mi? Anlamıyor musunuz doktor bey?.. Baksanıza ne haldeyim? Kahve yok, çay yok, insan ne olur? Şimdi nal mıhı da yokmuş, nal mıhı!.. Düşünün doktor bey, rica ederim düşünün, bir memlekette nal mıhı olmazsa, o memleketin sonu ne olur?

Doktor da aradığı ilâçları bulamıyordu. Hele tıbbî âletler hiç yoktu.

Sinirli hasta bağırıyordu:

— Nal mıhı olmazsa, ne olur? Memleket batar. Uçuruma yuvarlanıyoruz. Nal mıhı meselesini halletmek...

Doktorun yüzü birden değişti. Bakışları başkalaştı, ağzı çarpıldı. Saçını başını yola yola bağırmağa, haykırmağa, çırpınmağa başladı:

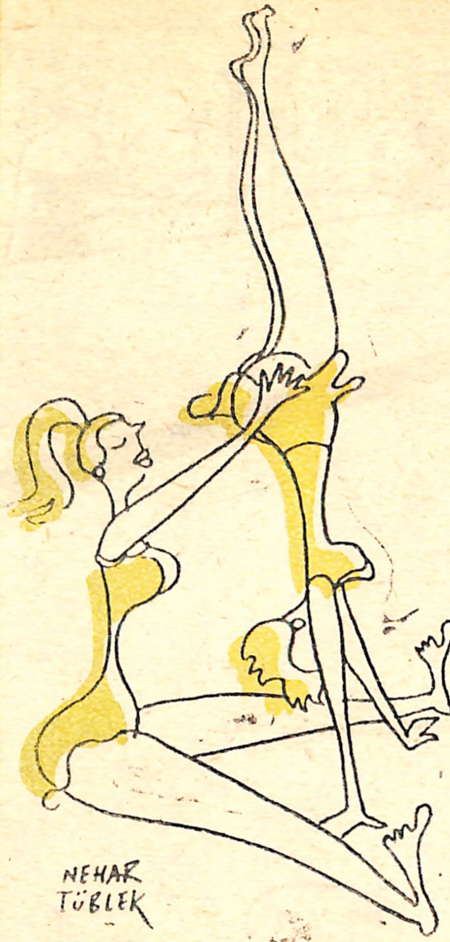
— Nal mıhı!.. Nal mıhı!.. Nal mıhı!..

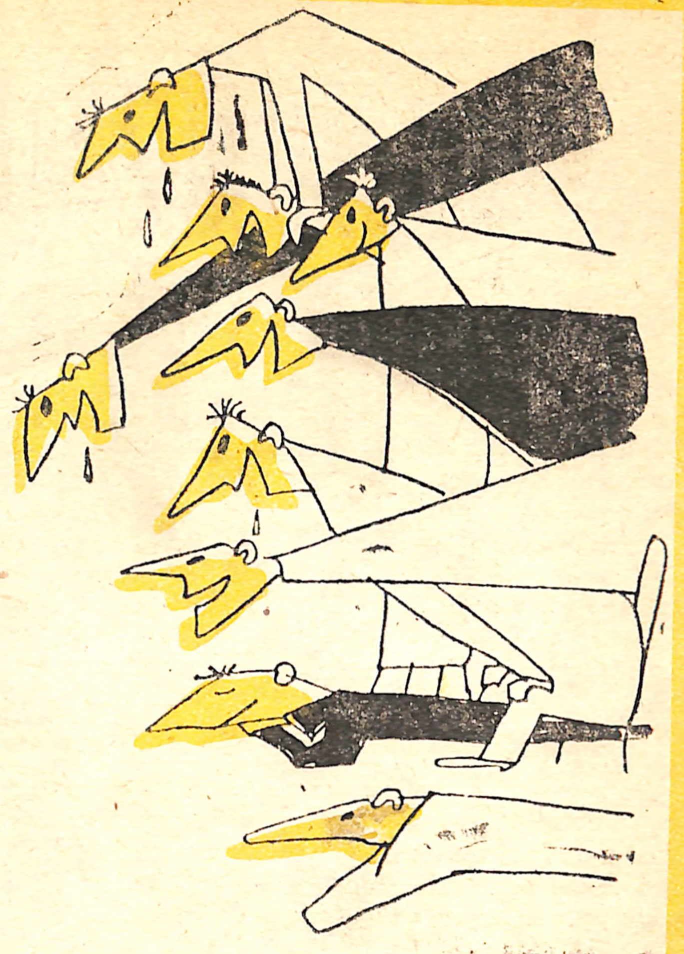
Temiz nal mıhı isteriz!.. Sağlam nal mıhı isteriz!.. Bol nal mıhı isteriz!..

Sinir doktoru, bağıra bağıra sokaklara uğradı:

— Nal mıhı!.. Nal mıhı!.. Nal mıhı!..

B. E. N.

KIZLARIN YAPTIĞI JİMNASTİK GÖSTERİLERİ ALÂKA TOPLADI!.. (Gazeteler)

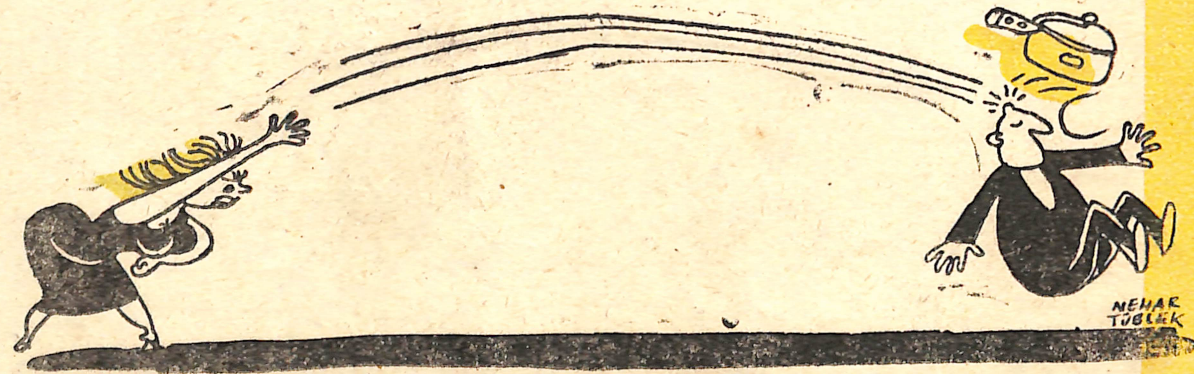
İnanma Gardaş!

Derme çatma tiyatro kumpanyalarından birinin meşhur jön prömiyesi sahnede... Mirasyedi bir genç rolüne çıkmış. Karamanlı bakkalı kandırmağa çalışıyor:

— Sözüme itimat buyurunuz usta Bodos. Amerikada bulunan amcamdan yakında yirmi bin dolar gelecek. Size alacağınız olan yüz elli liradan maada, ayrıca bir o kadar da bahşiş veriveririm.

Bu aralık seyirciler arasından bıyık gibi kaşlı, çatık suratlı tıknaz bir Karamanlı ayağa kalkıp sahnedeki bakkala seslenir:

— İnanma gardaş, inanma... Bu köpoğlu beni de böyle gandırıp gafese goydu!.. İnanma!..

DÜDÜKLÜ TENCERE BİR ADAMI YARALADI.. (Gazeteler)

— Bay memur, elektrikli tren bu mu?..

KİMİNLE?

İstanbul radyosu spikerlerin den Dürnev Tunaseli'ye, bir gazeteci, çeşitli münasebetsiz sualler arasında şunu da sordu:

— Kiminle evlenmek isterdiniz?

— Bir antikacıyla... Antikacı, yahut arkeolog, kadınlar için ideal kocadır.

— Neden?

— Anlamıyor musunuz? Kadın yaşlandıkça kocasının nazarında değeri artar da ondan...

☐

PARMAK İZİ

Şeymâ hamfendi, yine polise müracaat etti ve gece, evne hırsız girdiğini ileri sürdü. Verdiği eşkâl kâfi görülmediğinden komiser:

— Eve bir memur göndereceğiz, dedi. Belki hırsızın parmak izlerini bulmak kaabildir...

— Hay hay ama, diye tereddüt etti Şeymâ hamfendi. Bâri bir kadın memur gönderin. parmak izlerini herkese göstere mem...

☐

BOŞANMA SEBEBİ

Adamın biri, avukat Muvaffak Benderli'ye geldi:

— Karımı boşamak istiyorum, dedi.

— Sebep?

— Yatak odasında keçi besliyor. Koku dayanılır gibi değil...

— Cam açsanız olmuyor mu?

— Ya... Cam açayım da benim güvercinlerim uçup gitsin, değil mi?

YAZILI!...

(Nehar Tüblek)

DAVET ZARURETİ

Rasim Cenani, telefona sarıldı. Arkadaşlarından Murtaza'yı buldu:

— Aman, dedi, beş dakika sonra telefon et de beni bugün yemeğe çağır...

— Hay hay kardeşim, çağırayım ama, evde ağıza atılacak pek bir şey yok da...

— Olsun, sen çağır. Ben zaten gelecek değilim.

— Mademki gelecek değilsin o halde ne diye çağırayım?

— Çağır be birader... Kaynanam geliyor bize, anlamıyor musun?

☐

BÜTÜN KADINLAR

Tüccardan Rıfkı Çoruh, oğluna nasihat ediyordu:

— Bilmelisin ki evlâdım, kadınların hepsi yalancı ve...

Bu sırada karısı sözünü kesti:

— Aman bey, ne demek bütün kadınlar? Ben de mi?

— Yok canım, diye devam etti Rıfkı Çoruh, ben güzel kadınlardan bahsediyorum...

☐

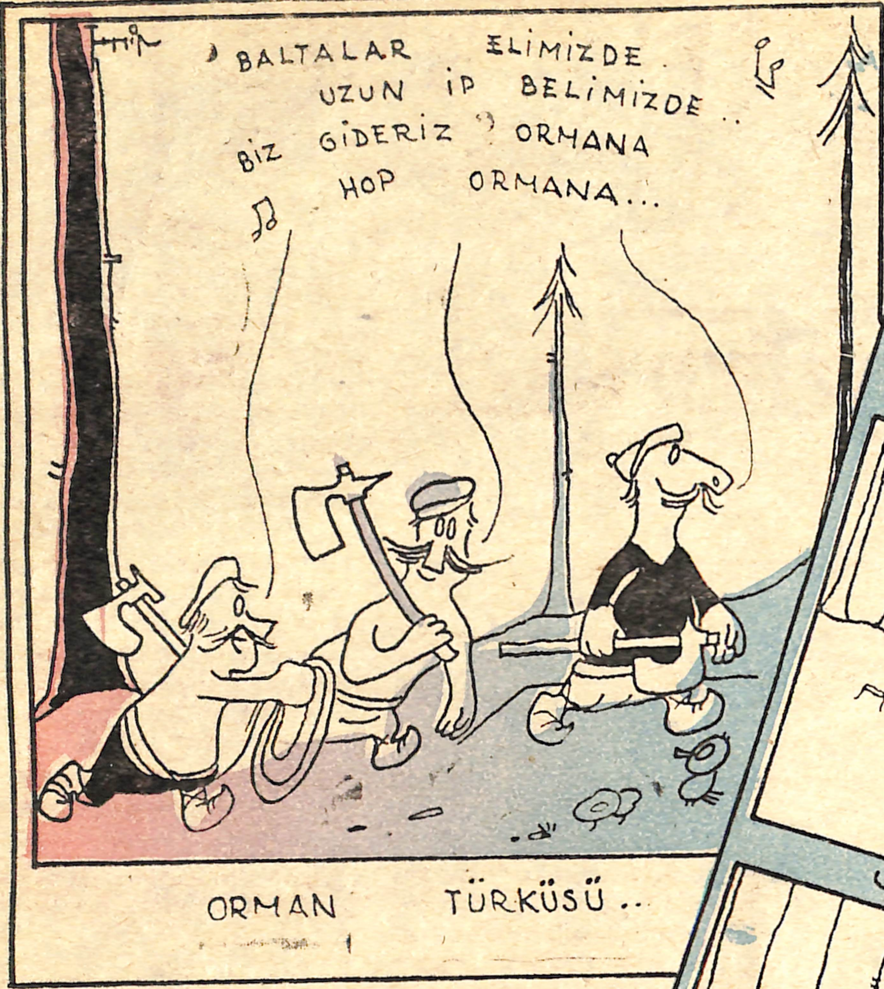
UNUTKANLIK

Ayten evleniyordu. Tam nikâh dairesinden çıkarlarken, kocasına:

— Aman, dedi, acele telefon etmem lâzım... Aman ne unutkanım Yârabbi...

— Telefonu ne yapacaksın? diye sordu kocası.

— Reşat'a telefon edeceğim canım... Onunla nişanımızı bozduğumu haber vermeği unutmuşum kendisine...

ORMAN TÜRKÜSÜ...

AZ GİTMİŞLER..

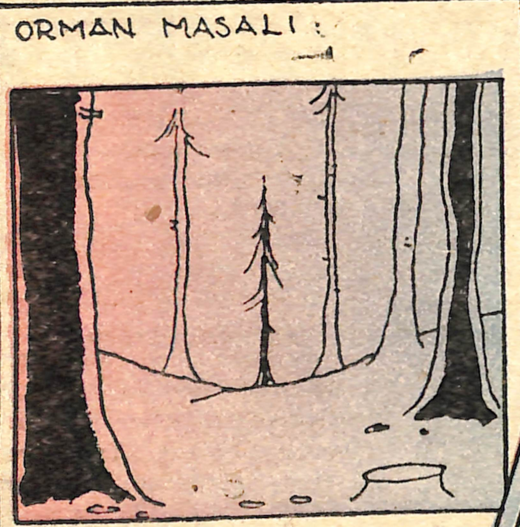
UZ GİTMİŞLER..

DERE, TEPE...

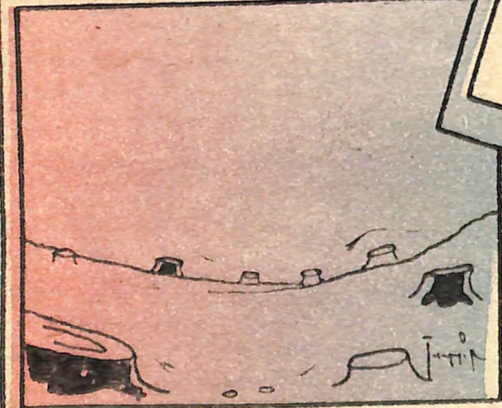
DÜZ GİTMİŞLER !..

ORMAN AŞKI...

ORMAN MASALI :

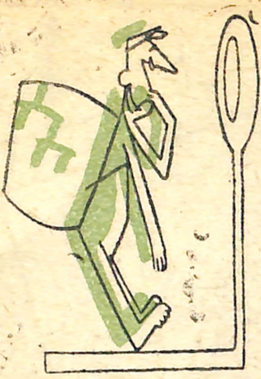
BİR VARMIŞ...

BİR YOKMUŞ...

ORMAN (!) ADAMI...

(Tayyip İşören)

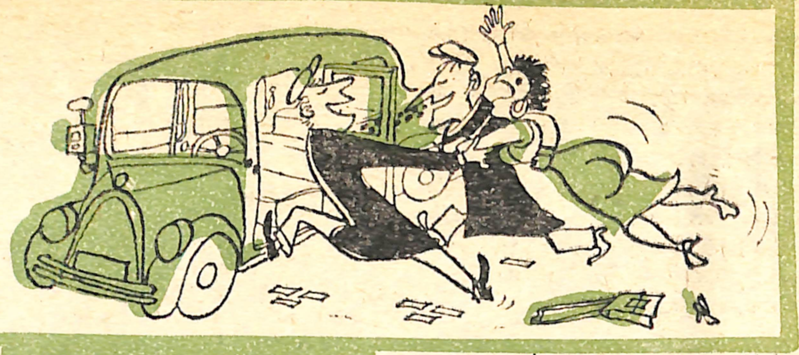

YAZISIZ!..

(Tonguç Yaşar)

ŞİMDİYE kadar karşılaştığım iki çeşit insan, yazar olduğumu öğrenince, bana hayatlarını yazdırmak istemişlerdir. Orospular ve cezaevlerindeki sabıkalılar.

O zavallı kadıncıkların, hangi tabakadan olurlarsa olsunlar, bacak bacak üstünde, başlarını geriye atarak, gözleri, tüttürdükleri sıgaranın dumanında, şöyle bir:

Hayatımı Yaz!..

— Ah, ah!.. Benim hayatım bir romandır.

Deyişleri vardır ki, insanın merhametinden en kaşerlenmişini nikâhı altına alasıgelir!

Sabıkalı hırsızlar, yankesiciler, dolandırıcılar, mükerrer katiller, de böyledir: Hayatlarının yazılmasını çok isterler!

Bunlardan biri tutturdu:

— Abi, hayatımı yaz benim. Benim hayatım diyorum sana... Anam avradım olsun en taş yüreklisi, karı gibi ağlıyacak okurken... Benim hayatım filim be abi!..

Hatırını kırmış olmamak için:

— Olur, dedim. Nereden demişim? Bir daha elinden kurtulamadım. Koridorda görür:

— Abi, şu benim hayatımı yazmadın be!

Koğuşta yakalar:

— Yazacaksan yaz şu hayatımı be âbi!

Gittikçe de işi azıtıyor. Ben tıpkı, borcunu ödemeyen, alacaklısından kaçan bir adama döndüm.

— Artık şu bizim elli kâğıdı vereceksen ver. Ettiğin yeter!

Der gibi:

— Artık şu benim hayatımı yazacaksan yaz be âbi, diyor, uzattın işi!

Helâya gitsem, kapıda bekliyor. Muslukta yıkanırken yanıbaşımda. Ondan korkumdan yataktan çıkmaz oldum. Bu sefer de şununla bununla, en sonunda da gardiyanlarla haber yollamağa başladı:

— Hayatını yazacakmışsınız... Söyleyip duruyor. Yazsanıza şunun hayatını!

Yazılacak olan dilekçe değil ki.. Hayat bu! Üşenmeden oturup yazsam, bir de üstelik beğenmez. Beğenmez çünkü ben onları çok iyi bilirim, ne yapmışlarsa hep kendilerini haklı bulurlar!

Ama bıkıp usanmıştım artık. Bir gün:

— Gel bakalım, anlat şu hayatını, dedim.

— Neresinden başlıyayım âbi?

— Bir yerinden başla işte.

— Başından başlıyayım...

Başladı::

«— Yirmi iki yıldır bu yoldayım âbi. Nerden çaktın dersen, her mahkemede reis sabıkalarımı baştan sıralar. Sabıkaya işlenmemişler de tonla... On üçünde var yoktum. İlk işimi yaptım. «Babacım» ı bilirsin değil mi? Çakarsın âbi, şimdi bana yol koşma. Bir gece Beyoğlundayım, gece yarısından sonra... Tak bir enayi düştü. Baktım Hacıağada iş var. «Babacım» diye sokuldum. Tenha sokağa döndük. Bir el attım. «Çarık» oah böyle. Çarık diyorum sana âbi içi barbunya dolu. Dinine imanına söyle. Kabahat benim mi be!. Bir «Babacım» dedim, iki «Babacım» dedim, üçüncüde enaiyi söyüşledim. Kerizin ruhu bilem duymadı. Pırrr!.. Deve Ahmed'in tekkesine gittim. Üç bin papel...

Aradan bir ay geçti geçmedi, tramvayda bir iş aldım. Aynasızlar enseledi, tak içeri düştüm. Çıkınca gece işine başladım. Bir akşam üzeri Şişliden geçiyorum. Baktım, bir evin birinci katında, ben diyeyim on, sen de yüz... O kadar lâmba yanıyor âbi... Vay anasını. İçerisi tıklım tıklım dolu be!.. Gel de dayan. Derken lâmbalar sönmez mi? Herifler, karı kız evcek çıkmazlar mı sokağa?.. Sen söyle be âbi, kabahat benim mi be!..

Tak balkona. Daldım içeri. Allah ne verdiyse, topladım. Ver elini keriz...

Hangi birini... Bir gece hiç unutmam, bizim şofer Erkek Niyazi'nin arabasındayız. Taksimde arabaya bir gaco bindi. Vay anam vay... Ye be, karıyı ye, çöpü kalmaz anam avradım olsun!.. Ayağını öpeyim, kurbanın olayım âbi, kabahat benim mi, suç benim mi? Böylesi karıya can mı dayanır. Erkek Niyazi'ye bir sinyal geçtim. Tamam! dedi. Bastı gaza. Yürrüüü!..

Gaco başladı feryada. Ayazağa ormanına soktuk. Bir gece geçirdik. Diyorum sana, kral Faruk da beğenir!.. Sabahı tak enselendik. Helâl olsun. Ben o karı için diyorum sana, anam avradım olsun, idama giderim!

Bak, bir tanesini anlatacağım, sen hak ver âbi, benim suçum var mı?.. Kabahat bende mi âbi.»

Delikanlı, yukarıdakilere benzer olaylarla dolu bütün hayatını anlattı. Rahatlaştı.

— Yazacak mısın âbi? dedi.

— Yazarım, dedim.

Verdiğim sözü tuttum. İşte onun yazdığım hayatından bir parça:

«Bütün insanlar onu suç işlemeğe tahrik ve teşvik için el ve

KAĞIT DARLIĞI VAR!..

(Semih Balcıoğlu)

söz birliği etmiştiler. Bir gece yarısı, şehre gelen yaşlı bir köylü cüzdanına üç bin lira koymak suretile zavallıyı yankesiciliğe mecbur etmişti. İçi kıymetli eşyalarla dolu zengin bir ev sahibi, evde kimse bırakmadan bütün ailesiyle sinemaya giderek bahtsız genci gece soygunculuğu yapmak felâketine sürüklemişti.

Zavallının, bütün namuslu insan olmak gayretine rağmen, bir yaz sıcağında japone kollu, tiril tiril ipekli bir entari giyen, bütün bunlar da yetişmiyormuş gibi, güzel ve on sekiz yaşında olan bir kız, onu güzelliği ve körpeliği ile suç işlemek zorunda bırakmıştı. Alçak kız, masum delikanlıyı baştan çıkararak, delikanlının kendisini dağa kaldırmasını sağlamıştı. Delikanlının bahtsızlığı bu kadarla da kalmamıştı. Onu namussuz, hain insanlar cinayet işlemeğe kadar sürüklediler. Bir adam, karısını getirip kendi eliyle ona teslim etmemek gibi müthiş bir ahlâksızlığı irtikâp etmiş. Zavallı delikanlıyı, kadına sahip olmak için kocasını bıçaklıyarak öldürmek felâketine maruz bırakmıştı. Kasasını açıp ona teslim etmeyen bir zengin tüccarı da bu şerefsiz hareketi ile beynine iki kurşun yemeği haketmişti. Zavallı, masum, bahtsız delikanlı, yaptığı hareketlerde o kadar haklıydı ki...»

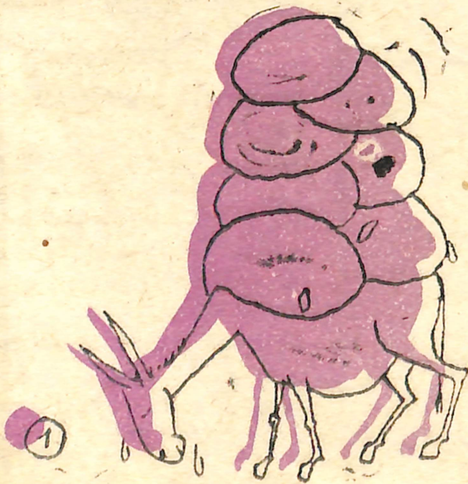
Delikanlının hayatı uzundur. Geçen gün gazetede ona dair bir havadis okuduktan sonra onun, yazdığım hayatını şöyle tamamladım!

«Ah! Zavallı, namuslu, talihsiz genç!.. En sonunda her hareketleriyle kendisini suç işlemeğe, kötülük yapmağa zorlayan ahlâksız, şerefsiz, namussuz insanların elinden kurtulmak için, mahkemeden karar almış ve kendisini darağacına astırmak suretile intihar etmişti!»

Yeni eserler!

(Nehar Tüblek)

HAYVANLAR VE İNSANLAR!.. (Orhan Enez)

NE SAADET!

Suna Canıtez geçenlerde bir çayda arkadaşlarına anlatıyordu:

— Arkadaşım M... nin saadetini gördükçe sevinçten göğsüm kabarıyor. Kocası onu o kadar seviyor, o kadar seviyor ki...

— Bunu nereden anladınız?

— M... ciddi bir şey anlattığı zaman gülmüyor, yeni bir tuvalet giydiği zaman ağlamıyor; karısının arasıra pişirdiği pastaları yediği zaman öğürmüyor; M... şarkı söylediği zaman sokağa kaçmıyor; nihayet M... umumî bir yerde onu kocam diye takdim ettiği vakit utanmıyor.

DÜNYA MİZAHINDAN BİR HİKÂYE

Yazı Tahlili

Yazan: Max Paul Duvernois

— İnkâr etme, artık kalbin benim için eskisi gibi çarpmıyor!..
— Fransız —

EUGENE Aulardy, masanın üstündeki mektuplardan bir tanesini aldı ve adresine bakarak derhal makine başına oturdu, yazdı:

«Madmazel Honfleur - Bas - Seine, 14

Yaşınız elliye yakın olmakla beraber, evde kalmış olmanın ıstırabını katiyyen hissetmiyen bir karakteriniz var. Çünkü köpek seviyor, köpek besliyorsunuz. Kleptomaniye, yani zararsız eşya hırsızlığına istidadınız var. Gençliğinizde çaldığınız erkek kalplerinin sizde bıraktığı bir alışkanlıktandır bu. Sakın üzülmeyin. Her ne kadar artık hiç kimse sizinle evlenmek istemiyecekse de, kasabın çırağını unutmayın. Geceyarısına doğru onun ziyaretini kabul ederseniz karakterinizdeki aksilik ve nemrutluk biraz yatışır. Saygılarımla... E. Aulardy»

Ondan sonra, Eugène; başka mektuplara geçti. Hepsine o anda aklına ne gelirse, saçma mı, tuhaf mı, hiç düşünmeden cevaplar yazdı. Dört sütunu doldurduktan son ra mürettiphaneye gönderilmek üzere yazı sepetine koydu. Ceketini sırtına geçirip aşağı indi. İdarehaneden çıktı. Rond-Point'dan yürüyerek otobüs durağına geldi.

İşte beş senedenberi Paris-Voix haftalık gazetesinin «Yazıdan Karakter Tahlili» sütunlarını dolduruyordu. Geçinecek kadar para kazanıyordu. Hattâ bir de cebi dolu bir sevgili edinmişti. Vaziyeti iyiydi doğrusu. Otobüste giderken, her zaman yaptığı gibi, sevgili Marie-Louise'ini değil, okuyucularını düşünmeğe koyuldu. Bazan ne tuhaf mektuplar gelirdi. Yorgun olduğu halde bile, bunları okudukça gülmekten kendisini alamazdı çok defa. İşte şu Henfleur meselâ... Bütün mektubunda, tedavi kabul etmez bir sevgiden bahsettiği halde, sevgilisinin adını bile yazmamıştı. Halbuki mektupta birkaç isim olsaydı, Eugène onlardan daha ne sonuçlar çıkarırdı. İsimlerin kendi başlarına mânaları vardır ve bize sahibini haber verir...

Marie-Louise onu sabırsızlıkla bekliyordu. Dans edeceklerdi. Ettiler, yediler, içtiler, memnun ve mes'ut Eugène'in apartımanına döndüler.

Aradan üç gün geçmişti. Paris-Voix'nın çıktığının ertesi günüydü. Marie-Louise, yine akşam vakti, sabırsızlıkla Eugène'i bekliyordu Saint-Germain durağında. Lâkin Eugéne arabadan inmedi. Genç kızın içi sızladı. Delikanlı onu hiç bir zaman ihmal etmemişti. Acaba bir başka kadına mı takılmıştı? Nasıl anlasaydı Yârabbi?..

Marie-Louise, bunu ancak ertesi gün anlıyabildi. Biz onu bekleyişiyle başbaşa bırakıp, Eugéne Aulardy'nin peşine düşelim:

Aulardy, kaybolduğu sabah, evinden her zamanki gibi çıkmıştı. Bir iki yere uğradıktan sonra, gazeteye geldi. Lâkin kapıcı, kendisini bir ziyaretçinin beklediğini haber verdi. Bekleyen, iri yarı bir adamdı. Sordu:

— Eugène Aulardy siz misiniz?

— Benim. Bir şey mi istediniz?

— İsmim M. Honfleur...

— Teşerrüf ettim.

— Bu isim size hiç bir şey hatırlatmıyor mu?

— Yoo.. Maalesef...

— Siz okuyucu mektuplarından karakter tahlili yapmıyor musunuz?

— Evet, yapıyorum.

Adam, cebinden Paris-Voix'nın son sayısını çıkardı:

— Bunları siz yazmadınız mı?

— Ben yazdım. Beğenmediniz mi?

— Benim beğenmem bahis mevzuu değil... Lütfen şu mektubu da okuyun...

Bay Honfleur Eugène'e bir mektup uzattı.

— Karakter tahlili için mi?

— Hayır, okuyun siz.

Okudu:

«Bay Honfleur,

Sizi şerefli bir adam zannederek evlenmeğe razı olmuştum. Halbuki siz, kendinizi gazetelere ihtiyar bir kız gibi takdim edip akıl soracak kadar sersem bir insanmışsınız. Bundan sonra beni unutun. Elvedâ.

Jacqueline»

Eugène hâlâ bir şey anlamamıştı:

— Ne olacak yani?

— Sevgilim beni bırakıyor...

— Vah vah, ama bundan bana ne?

— Cevabınızı dikkat ederek, Madmazel Honfleur diye yazmasaydınız, bu olmıyacaktı.

Eugène'in çenesi sarktı. Gerçeği birdenbire görür gibi olmuştu: o, daima okuyucularının kendisine takma adla hitap ettiklerini bildiği için, gerçek isim kullanılacağını düşünmemiş ve ağzına geleni yazmıştı.

İşte bukadar. Sonra, Eugène'i cankurtaranla ilkyardım hastahanesine kaldırdılar.

— Max-Paul Duvernois —

Marilyn

Hazır yüksek giyimini MARİLYN her bedene uydurur. Ev elbiseleri, Kokteyl elbiseleri, suvare elbiseleri, Marilyn tayyörleri, mantoları, bluz ve etekleri.. Kervansaray altı Harbiye

Tel: 85750

GELECEK HAFTA

1956 Yılbaşı Sayımız

Yılbaşı sayımız, karikatürleri, fıkraları, hikâyeleri, röportajlarıyla sizleri, bir gün, bir hafta, bir ân değil, bir yıl, tatlı tatlı düşündürecek ve düşündüre düşündüre güldürecektir!

Briyantin
Vel-çit
Likid

Saçlarınıza tabii renk, parlaklık verir, besler ve hayatiyetini takviye eder. Her tipin kendisine uygun briyantini:

- Esmerlere : Yeşil
- Sarışınlara : Sarı
- Beyazlara : Mavi

OMNIMPEX - P. K. 195 - Galata

DENİZ ASLANI
Yazan: EMİRKULU
Çizen: NEHAR TÜBLEK
ARABAYI GETİRDİK AĞABEY ARKADAŞLAR SENİ BEKLİYOR..
GELİYORUZ EVLÂT... HAYDİ YILDIZ HANIM ABLA HAZIRLANMAYA BAK.. ARABAM GELMİŞ
OOOHHH!.. KARNIMI BEDAVADAN AMMA DOYURDUM HA...
YAŞASIN
55

ACELE ET KUZUM... ARABAYI GÖRMEK İÇİN ÖYLE SABIRSIZLANIYORUM Kİ...
HAZIRLANDIM YILDIZCIĞIM... HAZIRLANDIM...
56

ARABAYI HAZIRLA.. GELİYORLAR!..
BİR DAKİKA SONRA ARABAMIN YANINDAYIZ... SİZE BÜYÜK SÜRPRİZİM VAAR!..
GÖZÜM KAPALI SENİ DAHA İYİ HATIRLAMAĞA BAŞLADIM... SEN ŞEY DEĞİLMİSİN?
57

(Devam edece

Terbiyede Dayak Meselesi

ÇOCUK terbiyesi mevzuu üzerine verilmiş istifadeli bir konferansın bazı parçalarını aynen okuyucularımıza sunuyoruz:

«— Yini pedakoklar «dayak insanlara yakişmaz, sozum ona hay vanlara yakişir» derler ama, sakin inanma... Ne yüzeldir o iski Türk ata sozu ki «dayak cennetten çikmiştir» deye soyler.

Dayaksiz çocuk yitişir mi? Ben yeçen yun gazinoda oturuyordum. Yanimdaki masada bir bay gazete okuyordu. Bir küçuk satici çocuk yanina yeldi: «Yuzel çakilarim var» dedi. Bay «istemez» dedi. Çocuk «kalemlerim de var. tefterlerim de var; yuzel taraklarim da var» deye bunlari çikardi masanın ustuna.

Bay «yit ulân kârata oğlu... Beni rahatsiz etma... deye kiziyor, satıci çocuk: Yozunu seveyim bay.. aynalarim da var, tiraş sabunlarim da var; jiletlerim de var» diyor du.

Bay dili yibi oldu. Yumruyini kaldirdi: «Ulân yit... döverim seni... şimdi yiyeceksin tokati... Başimi belâya sokacaksin benim» deye bayirdi.

Lâkirdiyi uzatmayim. Çocuk korkmadi, darilmadi, bir tarak aldirmayinca müşterinin yakasini bırakmadi.

Şimdi sorarim size; bu çocuk dayak yemeğe alişik olmasaydi bu adamin parasini alabilir miydi?

Meselâ dükkâncisin. Yirtik bir kumaşi sağlam diye birine sokuyorsun. Sokarsin ya; enayi oğlu enayi yozunu açsin da almasin. Yine sorarim size... Ertesi yün bu budalânin yelip size dayak atmasından kokar, yuzune tukürmesin den utanirsaniz bunu yapabilir mi siniz?

Şunu biliniz ki, dayak yemesini bilen adam, dayak atmasini bilen adamdan her zaman daha kuvvetlidir, daha kârlidir.

Benim David adinda bir bildiğim vardir ki butun sermayesi dayak yemektir ve çoluğunu çocuğunu bu yuzden geçindirir.

David sabahleyin sokağa çikar; kibar kiyafetli bir vatandaş yozü ne kestirir. Arkasina takilir, öyle şakalar yapar ki, nihayet herif Davidi yere yatirip sopa ile doğer. Ahali toplanir, polisler yelir. Dayak atan adam da karakola, mahkemeye yitmemek, hapis yatmamak için uç beş lira verip Davidin şikâyetini yeri aldirir.

Evet bilesiniz ki, dayaktan korkan adam hayatta hiç bir iş yöremez.

★

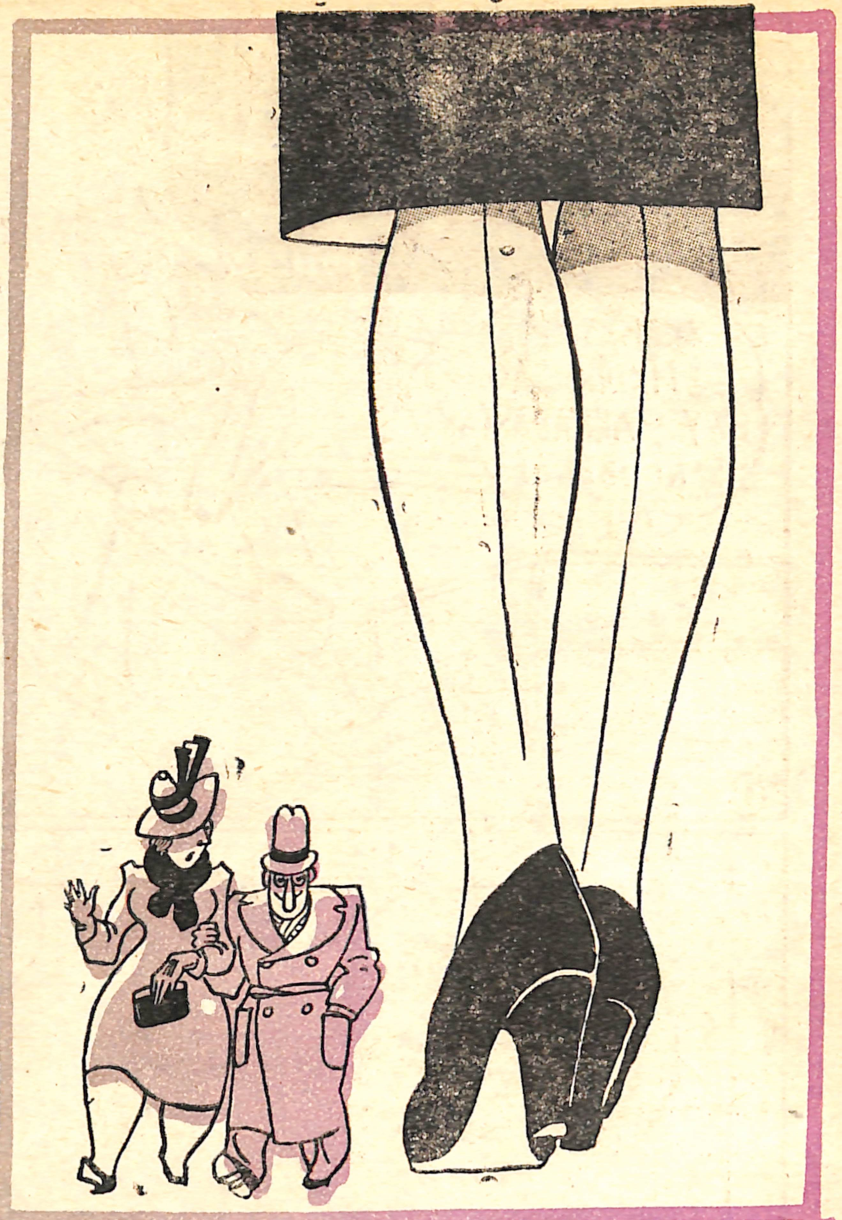
Yelelim şimdi pedagojide dayayin çocuğa nasil atilacayina!

İski falaka usulü çok yerinde bir usuldur. Çocuyi yere yatirdiklari için ceketinin sirti aşinir, sopa nin Allah isiryesin çoraplari yirtmak tehlikesi vardir. Bundan başka falaka ayakta nasir yapar; babayi nasir ilâci parasi vermeye mecbur eder.

Çocuyun kafasina tahta ile vurmamali. Çunkim başi yarilirsa tenturtiyot surmek lâzim yelir.

Yoze, kulağa da dokunmamali. Çunkim bunlar çabuk yaralanir, sonram kazandiyini doktora verirsin. Bizim akrabalardan biri yeçen de çocuyunun yöysüne yumrukla vurmuş. Çocuk «ben oldum» diye bayirmiş. Bir de bizim akraba ne yorsun? Yumruk Murduhay amca nin çocuya verdiği suratin camini kirmamiş mi? Ya daha hizli vurup makineyi da kirsaydi.

(Gürültü başladığı için konferansın arkasını almak mümkün olmadı.)

Bayan — Kararsızlıkta diplomatları da geçtik... Demin uzun etek taraftarı olduğunu söylüyordun!..

(Cemal Nadir)

PEROKSİT TABLETLİ
vel-çit
YAĞLI KREM SAÇ BOYASI
Herkes Güzelliğine Hayrandır
SAÇLARINIZ İÇİN İDEAL RENKLER
▶ Evvelce yıkamadan!
▶ Dekolore etmeden
▶ Tabii bir parıltı, sıhhat ve hayatiyet veren
VEL-ÇİT
Yağlı krem saç boyasıdır
14 Renk
OMNİMPEX - P. K. 186 GALATA

Zengin İkramiyeli Bektaşi Fıkraları

Bektaşi fıkraları, Türk mizahının yüzünü güldüren en zarif, en mânalı fıkralardır.

Bu ince ve nükteli hikâyeciklerin unutulup kaybolmaması için Akbaba bir (Bektaşi Fıkraları Müsabakası) açıyor.

Şartlarımızı yazıyoruz:

1 — Bildiğiniz Bektaşi fıkralarından en beğendiğiniz bir yahut bir kaç fıkrayı yazıp Akbaba'ya gönderiniz.

2 — Fıkralar, kâğıdın bir yüzüne ve okunaklı olarak yazılmalıdır.

3 — Fıkralar, bir heyet tarafından okunup seçilecek ve geliş sırasına göre gazetemizde neşredilecektir.

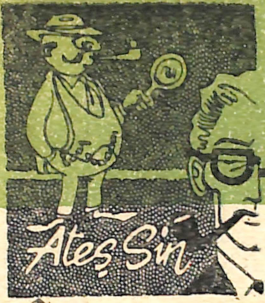
HEDİYELERİMİZ:

Bu fıkralar için iki türlü hediye takdim edeceğiz:

1 — Her neşredilen fıkra için evvelâ (Akbaba - Aydabir Yayınları) ndan beş liralık kitap hediye edilecek ve yazarların adreslerine taahhütlü olarak gönderilecektir.

2 — Fıkraların neşri bittikten sonra, tanınmış mizah üstatlarından bir heyetin seçeceği on fıkradan birinciye 50 lira, ikinciye 30 lira, üçüncüye 20 lira, dördüncüye 15 lira, beşinciye 10 lira ve altıncıdan onuncuya kadar da beşer lira takdim edilecektir.

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ
TEFRİKA No. 24

★ ★

— Sahi be... diye iki ihtiyar düşünceye vardı. Çare yok galiba... Veli ağa, sana zahmet, pangaya uğrayıver de, çekleri dolduralım, çekiverir. Sonra da o posta gutusu mu ne karın ağrısı ise, ona atıvir. Ha?

— Olur efendim. Siz emrettikten sonra...

Kabzımal Veli, inildeye inildeye yazılan çekleri aldı ve doğru Süleyman'ı aramağa koştu. Paraları bankadan aldıktan sonra postaya vermeğe hacet yoktu.

Mehlika ile Bingül, Napoli'nin dar sokaklarından birindeki harap otel odasında konuşuyorlardı. Bingül:

— İyi ettik mi acaba Süleyman'la dönmediğimize?

— Elbette ayol. İki gündür pekâlâ geziyoruz, alışveriş ediyoruz. Yarın öbürgün İstanbula dönünce aşağı yukarı bir servet kazanacağız demektir...

— Acaba Süleyman dediklerini yapabilecek mi? Ha Bingülcüğüm?

— Yapar o... Erkek adam, biliyorsun.

— Yooo... Bilmiyorum. Hem şimdiki erkeklere de güven olmuyor kardeş. Bir bakıyorsun, ameliyatlı, ameliyatsız, kadın olmuş çıkmışlar...

— E, insan sarrafı sayılırsın artık. Süleyman'ın ameliyatla bile kadın olmıyacağını kestirmen gerekti...

— İş oraya dayanırsa mesele yok. Şimdi sende iki kürk var, değil mi? İki de bende dört. İkişer de imitasyon alalım...

— Nasıl çıkaracağız?

— Yine mi ayni nakarata başlıyorsun? Geçen yaz, fındık kralının karısiyle kızı nasıl temmuz sıcağında arkalarında kürklerle vapurdan indilerse, biz de öyle ineriz...

— Üstüste giyecek değiliz ya, kardeş.

— Amaaan, canım, yamıyacak enayi buluruz elbette vapurda. Yine Ankara'yla dönecek değil miyiz?

— Yok, başka vapurla dönecektik hani... Öyle dediydi Mayk Hammer...

— Boş ver sen Mayk Hammer'e... Bizim şirketin temsilcisinden biraz daha para kaldırırız, sonra bir telgraf dayanırız. Ne kadar ekâbir hanımı varsa Ankara'yla dönerler. Şimdi yaz sonu, iki gözüm... Karılar vapurdan inerken bile olsa astrakan kürkle görünmeğe bayılırlar!

Muallâ ile Mehlika, bu karar üzerine otelden çıktılar. Sulara bata çıka, daracık yoldan aşağı inmeğe başladılar. Mehlika:

— Vallahi şekerim, şu Napoli'nin sokaklarını bizim Kasımpaşadan ayırdedemediğim için hiç mi hiç yadırgamıyorum: Yaz ortasında çamur deryası. Her taraf çöplük... Oooh, insan kendini memlekette sanıyor.

Seke seke Via Roma'ya indiler... Şehrin eski ana caddesi bermutat kalabalıktı. Yağız İtalyan delikanlıları, gür kaşlarını çatarak iki genç kadını süzüp geçiyorlardı. Bir tanesi pırıl pırıl dişlerini göstererek sırıttı:

— Ah anam, dedi, bir elime düşürsem sizi...

Mehlika boş bulundu:

— Ne yapardın yani? diye sorunca delikanlı kıpkırmızı kesildi:

— Ben sizi Türkçe bilmez sanırdım be abla... Türk müslünüz yoksa?

(Devam edecek)

Tasarruf mevzuunda yenilik!

AYDA 50 LİRA YATIRAN HER 250 KİŞİDEN 1 KİŞİYE HAYATININ SONUNA KADAR AYDA 300 LİRA İRAT VEYA PEŞİN OLARAK 30.000 LİRA

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinize âmadedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.

Her 100 Kişilik Gruptan 1 Kişiye parasının 3 MİSLİ

24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

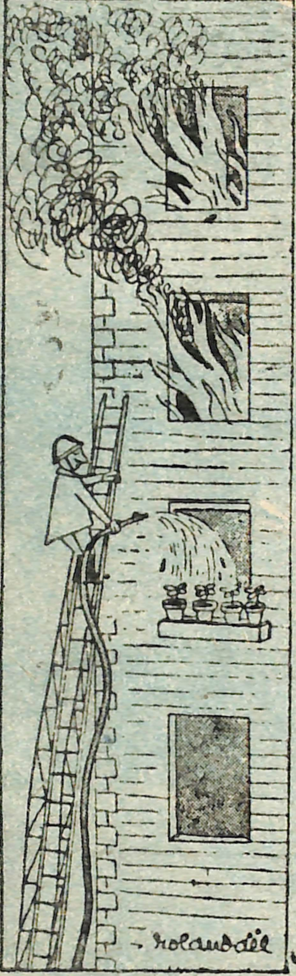
Her 150 liraya bir kura numarası

Dünya Karikatürleri

İtalyada futbol maçları millî bir hâdise oldu!...

— İtalyan —

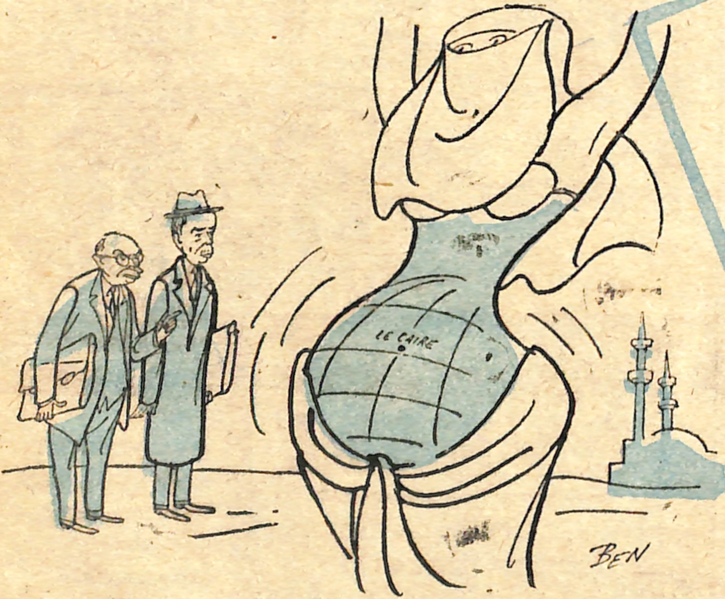
YAZISIZ!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

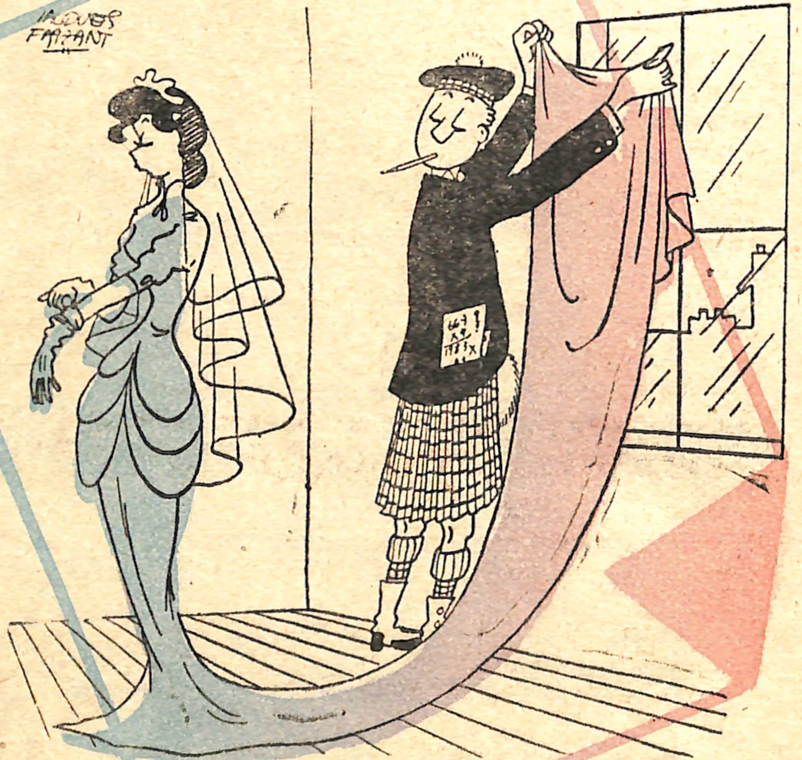
— Fransız —

GÖBEK DANSI :

— İşte Arap dünyasının kaynaşma merkezi!..

— İtalyan —

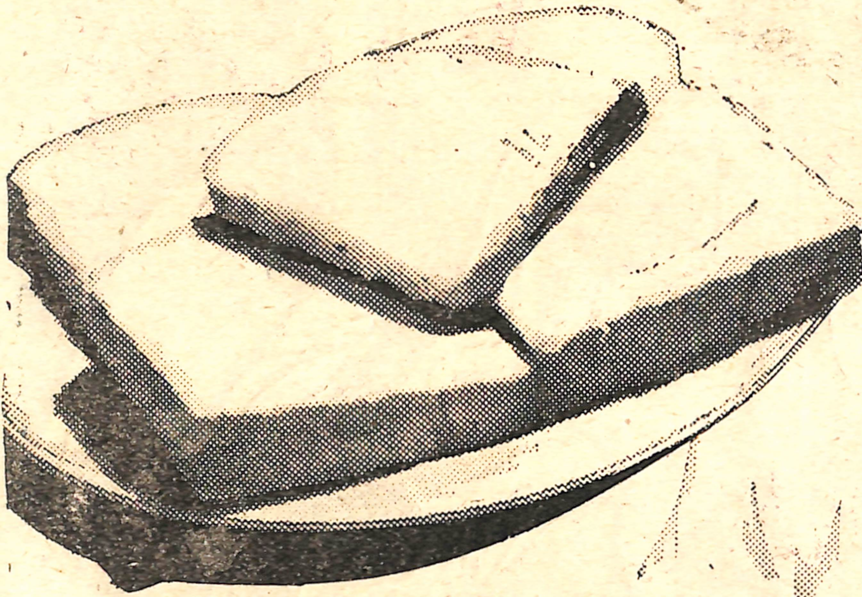
PERDE!..

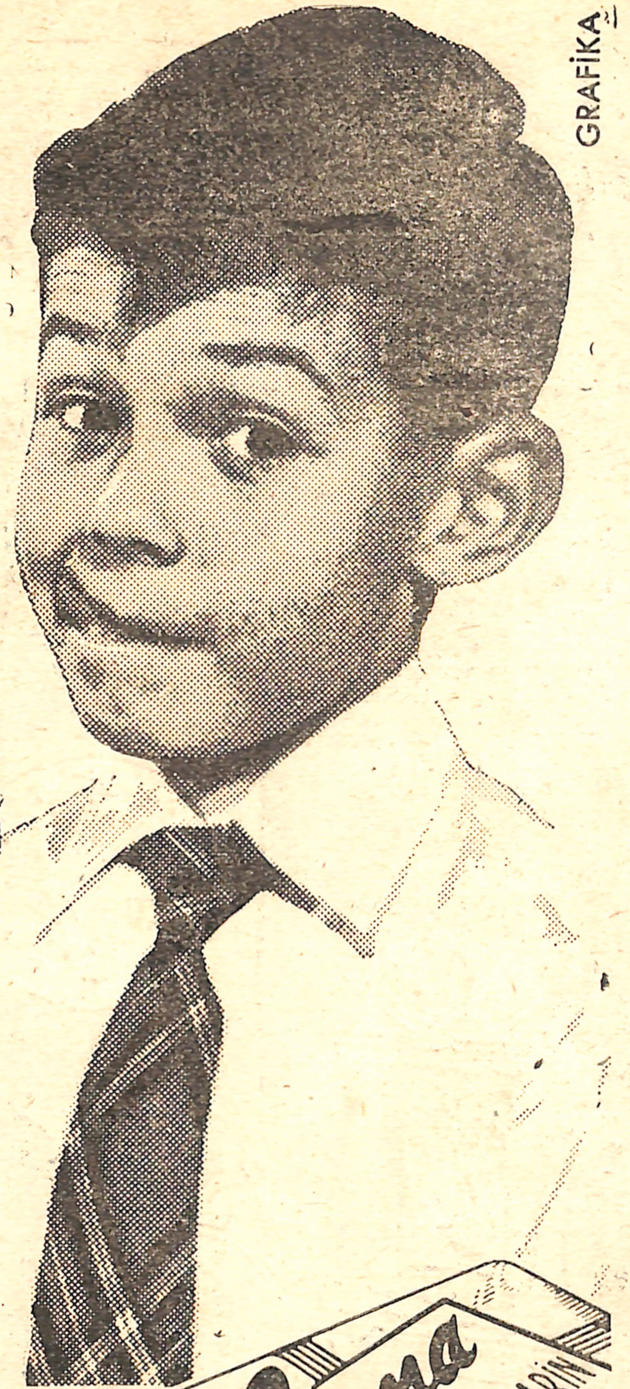
— Fransız —

GRAFİKA

Oooo!

Nefis...

Öğleden sonra yapılacak futbol maçına tam formumda iştirak edebilmem için asıl bana lâzım olan şey budur.

SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yedikten sonra kendimi aslan gibi kuvvetli hissediyorum ve hatta bir gol da atacağımdan eminim.

Annem de artık bunu bildiği için, her zaman, ekmeğime SANA sürüyor.

Siz de onun gibi yapınız: çocuklarınıza, sabah ve ikindi kahvaltılarında lezzetli ve besleyici olan SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yediriniz. Gündüz sarfettikleri enerjiyi kolaylıkla telâfi edeceklerdir çünkü SANA'nın kalorisi, A,D vitaminleri, güneş şuaının verdiği vitaminler boldur.

Küçük, büyük, herkes SANA'yı fevkalâde lezzetli, ucuz ve tam besleyici bulacaklardır.

Bisküvi ve pastalarınız için de SANA kullanınız ve elde edeceğiniz mükemmel netice hakkında bizzat siz hüküm vereceksiniz.

S.26

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

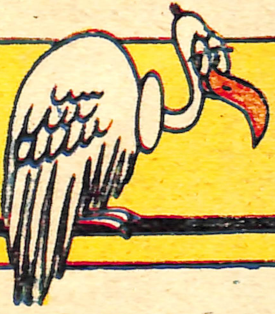
Anadolu Sigortası

Hayat ★ Kaza ★ Yangın

Anadolu Türk Anonim Sigorta Şirketi en müsait şartlarla emrinizdedir.

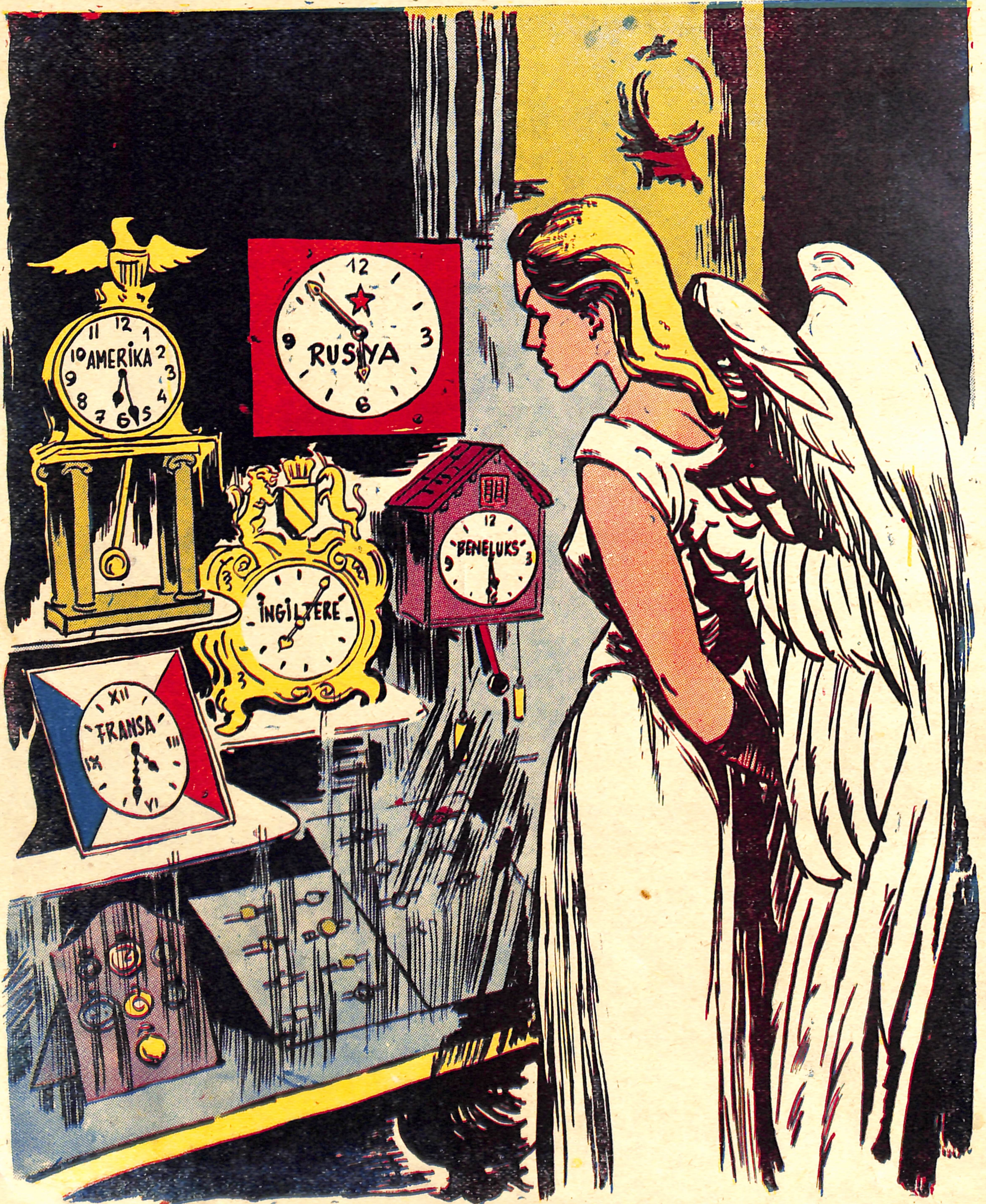
Telgraf: İmtiyaz, İstanbul — P. K.: 845 - Galata

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter:
Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Sulh — Tuhaf şey, Cenevrenin bu saatleri hiç biribirini tutmuyor!

— İtalyan —